

Testnevelés

Manapság inkább csak 'tesinek' hívják, mi viszont még 'tornaórának' neveztük. Joggal, mert általában tornáztunk a Trefort utcai gimnázium akkor még egyetlen tornatermében. Mellette azért kapott szerepet a kosárlabda is, mert kitűnő testnevelő tanárunk, Becsy Zoltán ezt szerette a legjobban. Edzőként dolgozott a KSE-nél.

Több osztálytársamat is bevitte az egyesületbe, de engem inkább tornászként foglalkoztatott. Nem egy új gyakorlatot én mutattam be az osztálynak. Ezt a szerepemet annak köszönhettem, hogy szüleim már kicsi koromban járattak 'tornára' a Szentkirályi utcai NTE-be. Ez, úgy tudom, az ország első sportegyesülete volt. Az épület falán emléktábla hirdeti, hogy ott alakult meg a Magyar Olimpiai Bizottság, alig egy évvel az első újkori olimpia előtt.

Érdemes ilyen történelmi adatokat megtanulni a testnevelés órán, mely – mint unokáimtól hallom – manapság nemcsak gyakorlat, hanem elmélet is. Ha tanulok játékszabályokat, remélhetőleg tanulok sporttörténelmet is. Ami magyar viszonylatban igazán jelentős és fontos, tekintettel nemzetünk kis létszámához képest átlagon felüli eredményeinkre. Én már tinédzserként éltem meg az 1952-es, helsinki olimpiát a 16 magyar aranyéremmel.

Akár benne van a tananyagban, akár nem, én ilyen élményekről beszélgetnék a diákokkal, hat be kellene ülnöm egy iskolai órára, testnevelő tanárt helyettesíteni. Talán több kedvet tudnék csinálni a gyerekeknek, ifjaknak a sporthoz, mintha szabadgyakorlatokat mutatnék be nekik...

Meggyőződéssel vallom a sport fontosságát az ember életében. Nekem személy szerint bevált, hogy szerettem olyan sportágakat, mint úszás, evezés, kerékpározás, turisztika, síelés, gyerekkoromban még a korcsolyát is. Labdajátékokban kevésbé voltam ügyes, de nézőként sok meccset megélveztem. Nemcsak a lelátón ültem, vagy álltam fiatal koromban, hanem játszottam a zöld gyepen is. Méghozzá a Népstadionban, a külföldi légitársaságok válogatott csapatának tagjaként a Malév ellen... Ilyesmíről tudnék mesélni a kisiskolásoknak, tanítva őket arra, hogy amatőrként is szerezhetnek maguknak maradandó élményeket.

Éppen arra biztatnám őket, hogy válasszanak maguknak egy sportágat, melyet amatőr szinten művelhetnek, függetlenül attól, hogy nyernek-e valamilyen érmet vele, vagy sem. Manapság egy profi sportoló nem jár gyárba, hivatalba dolgozni, mint az „én időmben”, tökéletesen megél a sportolóként kapott fizetéséből, de egészségfenntartás szempontjából nála többet 'profitál' a testmozgásból az amatőr sportoló, aki minden épkézláb ember lehet. Nem is beszélve a mozgáskorlátozottak hősiesteljesítményéről...

Osztálytársaim között én voltam a legjobb 'tornász' – az utolsó évet nem számítva, amikor Hayden Jóska is velünk járt –, és a testnevelés volt az a tantárgy, amelyikben legbiztosabb volt a jeles osztályzatom. Ezzel szemben az elméleti tárgyakban jeleskedők közül nem egynek annyi gondja volt a 'tornával', mint nekem az énekkel. És ahogy azóta megtudtam: a kevésbé tehetséges ifjút is meg lehet tanítani énekelni, megkockáztatom a tételt: az ügyetlenül mozgó diákkal is meg lehet kedveltetni valamilyen testmozgást, csak meg kell találni, melyik az...

Idős koromban megtapasztalom, mi az, ha az embernek lassan mozog a lába. Lehet, hogy ez egyeseknél már a gyerekkorban így van? Ha ez biológiailag igazolható, akkor bocsássuk meg nekik. Ne szégyenítsük meg őket azzal, hogy nehezebben ugranak meg magasba 40 centit, mint szerencsés alkatú osztálytársuk 140-et. Ne osztályozza őt testnevelő tanára magas- és távolugrásból, tanítsa meg inkább valamilyen egyszerű szabadgyakorlat tisztességes kivitelezésére. Ha sehogy sem megy neki a fejenállás, várja meg, míg megtanul tarkón állni... És így tovább, foglalkozzon a tanár türelmesen az ifjúval, szerettesse meg vele az egészséges testmozgást.